

Frankrigs Nationalformue.

Som Supplement til, hvad Tidsskriftet tidligere har bragt vedrørende Nationalformueberegninger i forskellige Lande, henviser vi yderligere til, at i »Journal de la Société de Statistique de Paris«, December 1885, har E. Fournier de Flaix offentliggjort en Undersøgelse om den franske Nationalformue. Grundlaget for Beregningerne afgiver den franske Arveafgift. Hvad denne Afgift i et Aar indbringer, viser, hvor store Formuer, der i det Aar er faldne i Arv. I Tidernes Løb, i det Spand af Aar, hvorover en Generation rækker, maa al Formue 1 Gang falde i Arv. Sættes en Generations Længde til 36 Aar, falder gennemsnitligt hvert Aar $\frac{1}{36}$ af den samlede Formue i Arv. Fournier de Flaix har da nu, ligesom tidligere Foville, villet beregne Frankrigs Nationalformue ved, benyttende sig af Arveafgiften, at se, hvor stor en Formuemasse, der i 1 Aar er faldet i Arv, og saa multiplicere denne Masse med 36. Om dette Tal 36 netop er det rigtige, derom kan der vel strides. Endvidere kan man mene, at der af og til sker Arveafgifts-Defraudationer, og at det beregnede Beløb af den Grund bliver for lille. Yderligere kan der indvendes, at Dødeligheden fluktuerer. Der er de Aar, hvor der dør usædvanligt mange rige Folk og hvor usædvanligt store Ejendomme og Formuer falde i Arv. Holder man sig til et saadant Aar, kommer man til et for højt Resultat; holder man sig til et Aar, hvor usædvanligt faa Formuer falder i Arv, bliver Fejlen den modsatte. Man maa derfor kontrollere og supplere Beregningerne efter Evne. Og Forf. henviser til, at Frankrig har andre Skatter (»impôt foncier« og »impôt sur les revenus des valeurs mobilières«), der netop kan benyttes som Kontrolmidler.

Ved Hjælp af Arveafgifterne kan den franske Nationalformue beregnes en lang Række af Aar tilbage i Tiden: i 1826 maa den, efter dette Beregningsgrundlag, have været ca. 65 Milliarder, i 1882 derimod 226 Milliarder Francs.

Men rigtignok maa det her bemærkes, at den franske

Arveafgift svares af Brutto-, ikke af Netto-Værdien. Forf. søger at trøste os med, at svares der saaledes Afgift af den Gæld, der hviler paa Ejendomme, saa er der paa den anden Side store Værdier (Obligationer, Varer, Møbler, Mønt etc.), der unddrager sig Afgiften. Han mener, at det ene kan gaa op mod det andet.

Det stemmer godt med det ovenfor anførte Resultat, at en i 1879 nedsat Kommission i nævnte Aar beregnede Værdien af de franske Landejendomme (uden Bygninger) til næsten 100 Milliarder Francs og Værdien af de bebyggede Arealer til 45 Milliarder. I 1882 anslog man endvidere al rørlig Ejendom til en Værdi af 106 Milliarder, — tilsammen omtrent 250 Milliarder.

Afhandlingen indeholder ogsaa nogle Sammenligninger med Beregningerne i nogle andre Lande.
